

LBRIS

We know
books

SECRETUL DIN PĂDURE

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

Kate Alice Marshall

Fetele mici au ceva sălbatic în ele. Nu puteam stăpâni această pornire. Transforma ploaia în magie și pădurea într-un templu. Alergam pe poteci înguste, cu pletele fluturând în urma noastră, ciufulite de vântul dezlănțuit, și ne prefăceam că molizii cu trunchiuri subțiri și tufele de cucută formau în continuare pădurea străveche, pe care industria o rosese până ce mai rămăseseră doar niște cioturi. Ne transformam în războinice, în regine, în zeițe. Ferigile și păpădiile deveneau cataplasme și poțiuni, iar noi rosteam incantații adresate copacilor. Ne-am ales nume noi: Artemis, Atena, Hecate. Ca să comunicăm, foloseam un limbaj codat, iar scrisorile noastre erau pline de cifruri complicate și deprindeam singure înțelesul pietrelor.

Sub bolta din ramuri învelite în mușchi, ne-am împreunat mâinile și ne-am legat cu făgăduială unele de altele pentru veșnicie – acea veșnicie care înflăcărează doar inimile celor prea tineri ca să știe mersul lucrurilor.

Veșnicia s-a sfârșit odată cu vara. S-a sfârșit cu un țipăt, cu căldura șocantă a sângelui și cu două fete împleticindu-se pe șosea.

După cum rezultă din relatarea lui Leo Cortland, la început a crezut că acel sunet provenea de la vreo pasăre ori de la vreun animal. Cățelușa lui cocker spaniel a ciulit urechile și a lătrat o dată, cu privirea insistent ațintită înspre pădure.

Adevărul era că știuse imediat că sunetul venea de la un

copil. Povestea pe care a spus-o era un mod de a-și explica sieși de ce a rămas atât timp în loc, fără să acționeze. De ce, când cățelușa a dat să sară în direcția de unde venise zgomotul, el a tras-o înapoi, înfășurându-și lesa în jurul pumnului. De ce dăduse să se întoarcă și s-o ia în direcția opusă în momentul în care fetele au apărut poticnindu-se din pădure, amândouă cu ochii căscați de spaimă, scâncind, și cu hainele îmbibate de sânge negru.

— Ce ați pățit? le-a întrebat el, încă sub imperiul șocului, încă stăpânit de impulsul de a o șterge de acolo.

Una dintre fete tremura și a clătinat din cap, petrecându-și brațele în jurul corpului, dar cealaltă a vorbit. Vocea îi suna stinsă și pierdută.

— Un bărbat, i-a spus ea. Avea un cuțit.

— Sunteți rănite? le-a întrebat, dorindu-și să fi avut arma la el, iar cățelușa să fi fost o amenințare și pentru altceva decât încălțările lui.

— Nu, a răspuns fata.

Când a relatat cele întâmplate, Leo avea să stăruie asupra acestei părți. Asupra felului în care privirea fixă a fetei trecea prin el, ca și cum acolo, în mintea ei, nu era nimic altceva decât o nălucă.

— Dar prietena noastră e moartă.

Aceasta era singura parte a poveștii care era numai și numai a lui Leo; după aceea ea le-a aparținut tuturor și fiecare a găsit o altă parte pe care s-o spună iar și iar, șlefuiind-o fin. Unii vorbeau de curajul nostru, al celor două fete care ieșiseră împleticindu-se la drum, ca să caute ajutor, și reușiseră, în ciuda șocului, să ofere descrierea care avea să ducă la arestarea atacatorului. Alții se axau pe acest monstru, fascinați de cruzimea și de violența lui, de cotloanele întunecate ale sufletului său.

Părinții noștri au vorbit mereu despre momentul în care

au aflat – cum au auzit că trei fete plecaseră în pădure și numai două ieșiseră de acolo, iar ei au știut imediat că era vorba de ale lor, pentru că orașul era mic și pentru că știau cum ne chema sălbăticia, cum ne furișam pe potecile folosite de căprioare și căutam urme de unicorni pe lângă pârau.

Știau că trei dintre noi plecaserăm în pădure. Nu știau care erau cele două care se întorseseră.

Alții vorbeau despre tânărul care a găsit-o pe cea de-a treia. Cody Benham mergea prin pădure cu echipa de căutare – circa treizeci de bărbați și femei, majoritatea înarmați, toți furioși. El a zărit mica siluetă care zăcea întinsă pe movila putrezită formată de un copac prăbușit, de parcă încerca să se cațăre pe ea cu ultima fărâamă de putere. Ploaia șiroia peste ea și pârâiașe de apă amestecată cu sânge trasau dăre până în vârfurile degetelor ei pale.

La început, nu a strigat după ceilalți. A căzut în genunchi și plămâni i s-au golit de aer. Și-a lipit fața de obrazul ei rece ca gheața.

Degetele ei erau încheștate pe scoarța copacului.

Unii oameni vorbesc și acum, la nesfârșit, despre miracolul petrecut când au scos-o din pădure, în brațe, pe fetița care încă respira. Îi laudă puterea și curajul. Își amintesc imaginea de la televizor, fata într-un scaun cu roțile, cu o cicatrice care îi urca șerpuitor pe obraz, asemenea unui nod pe trunchiul unui copac, și cum a încuviințat din cap când procurorul a întrebat-o dacă bărbatul care îi făcuse rău se află în sală.

Au spus povestea iar și iar, până când au crezut că le aparține.

Noi am încercat să uităm. Noi nu am spus povestea.

Nu pe cea adevărată.

Niciodată.

Am încercat să par atentă în timp ce cuplul din fața mea răsfoia mapa de prezentare, cu murmure apreciative. În mod normal aş spune că e un semn bun – lăsând deoparte tensiunea grăitoare din umerii viitoarei mirese și felul în care își arunca privirea spre fața mea când credea că nu mă uit.

Telefonul meu, așezat cu fața în jos pe masă, a vibrat. Am apăsat butonul pentru a-l opri fără să-l ridic, rezistând impulsului de a verifica cine mă sună.

— Portofoliul tău e cu adevărat impresionant, a spus mireasa, jucându-se cu marginea șervețelului ei de hârtie. De-a dreptul impresionant.

— Mă bucur că spui asta, i-am răspuns, calculând în minte cât am cheltuit pe benzină acceptând această întâlnire.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, pornind de la faptul că mirele fusese cel care mă contactase și încheind cu felul în care specificase, când am întrebat dacă ea îmi văzuse site-ul: *I-am arătat lui Maddie câteva dintre fotografiile dumneavoastră.*

— Numai că..., a început mireasa, apoi s-a oprit.

Viitorul ei soț, un tânăr cu un aer serios, cu gropiță în bărbie și prea mult gel pe păr, și-a așezat mâna pe încheietura ei.

— Iubito, e exact ce căutai. Te plângi întotdeauna de fotografiile șterse. Voi ai pe cineva care nu se teme de culoare.

Telefonul mi-a vibrat din nou.

— Scuze! am zis și am luat telefonul ca să văd cine mă sună.

Liv. Am respins din nou apelul și am băgat telefonul în geantă. Indiferent despre ce criză era vorba acum – și întotdeauna era o criză –, va trebui să mai aștepte câteva minute.

— Numai că... a spus mireasa din nou și și-a mușcat buza. Îmi pare rău, nu vreau să sune așa de oribil. Fotografiile tale sunt foarte, foarte...

— Impresionante, am spus în locul ei și am zâmbit.

Când am zâmbit, doar unul dintre colțurile gurii mi s-a ridicat. Ea a tresărit.

— Zău așa, Maddie! a spus viitorul soț – nu reușeam să-mi amintesc cum îl cheamă.

Probabil că Jason. De obicei îi chema Jason, din cine știe ce motiv. Pe cei care mă scoteau din joben ca pe o surpriză, ca și cum voiau ca partenerii lor să mă angajeze de rușine. Lucru care în mare parte încetase să se mai întâmple de când îmi triplasem tarifele, ceea ce mi-a transformat ca prin minune cicatricile, dintr-un defect demn de milă, într-o componentă a farmecului meu provocator.

— E în regulă, l-am asigurat. E nunta ta, Maddie. Totul trebuie să fie perfect.

— Așa e, a spus ea, ușurată că *am înțeles*.

— Și dacă o persoană nu e perfectă, nu trebuie să fii obligată s-o accepți la nunta ta, am adăugat.

Zâmbetul i-a pălit.

— Ai niște tarife foarte mari! s-a războit ea la mine, îmbujorându-se. Poate că n-ar strica dacă te-ai gândi să le mai micșorezi. S-ar putea să îți aducă mai mulți clienți.

Am oftat.

— Tarifele mele sunt mari pentru că fac o treabă foarte, foarte bună, am zis, imitându-i exprimarea. Am grijă ca fotografia mea să fie în prim-plan pe site-ul meu pentru că nu vreau să-și irosească nimeni timpul, și nici pe al meu. Și noi exact asta am făcut acum.

M-am ridicat și mi-am luat mapa de prezentare. Cafeaua mea stătea neatinsă pe masă, dar o comandasem doar ca să-mi omor timpul cât îi așteptasem să apară, cu o întârziere de 20 de minute.

— Sper să ai o nuntă așa cum ți-ai visat-o, Maddie! Jason, mi-a părut bine de cunoștință.

— De fapt, mă cheamă Jackson, a mormăit el, fără să-și ridice ochii peste bărbia mea.

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit cum o ceartă furios, cu voce joasă. Exact când s-a închis ușa, ea a izbucnit în lacrimi. M-am oprit pe trotuar, am închis ochii și am expirat, străduindu-mă să-mi relaxez toți mușchii din corp, care se încordaseră treptat.

Singurul lucru mai rău decât miresele ca Maddie era să descopăr, când mă întâlnesc cu clientul, că acesta e un „fan”. Nu al fotografiilor mele, bineînțeles. Ci al poveștii tragice în care mi se transformase viața de la 11 ani.

Mi-am scos telefonul din geantă. Liv nu lăsase niciun mesaj, dar nu era nimic surprinzător. Ura să fie înregistrată. Petrecuserăm destul timp cu camerele de filmat vârate în ochi, iar clipurile se găseau și acum pe internet, cu titluri precum **TREI FETE DEJOACĂ PLANURILE UNUI UCIGAȘ ÎN SERIE ÎN PĂDUREA OLYMPIC, ȘI SUPRAVIEȚUITOARELE „UCIGAȘULUI DE PE RÂUL QUINAULT” RUP TĂCEREA.**

Pe atunci, Liv avea ceea ce mama ei numea „grăsime de bebeluș” și o față rotundă, pe care tunsoarea bob cu breton drept o făcea și mai rotundă. În anii care au urmat, s-a înălțat și s-a subțiat, iar apoi a tot continuat să se împuțineze, topindu-se văzând cu ochii, până când puteai să-i numeri ver-tebrele prin tricou. S-a asigurat că nu a mai rămas suficient din ea însăși pentru a fi recunoscută.

Eu nu am avut o asemenea opțiune. Cicatricea de pe obraz, leziunea nervului care îmi ținea colțul gurii încleștat într-o

grimasă permanentă – acestea nu erau lucruri pe care să le pot ascunde. Faptul că mi-am schimbat numele a redus numărul oamenilor care m-au putut găsi, dar niciodată nu am scăpat de cicatrici și am refuzat să încerc să le ascund. Mi-am păstrat tunsoarea scurtă și îngrijită și întotdeauna m-am fotografiat direct din față. Mi-am descris stilul ca fiind ferm. Ultimul psihoterapeut venise cu ideea că-mi folosesc onestitatea ca pe o armură.

Ca la un semn, telefonul a început să vibreze din nou. De data asta am răspuns, pregătindu-mă să vorbesc cu Liv și s-o scot din ce criză o mai fi intrat.

— Bună, Liv! Care-i treaba? am întrebat-o pe un ton vesel, întrucât asta făceam de obicei – ne prefăceam că e vorba despre orice altceva.

A rămas tăcută câteva clipe. Am așteptat să vorbească. La început aveau să fie mici propoziții poticnite, apoi urma un potop de vorbe. Iar la sfârșit aveam să-i spun că totul o să fie în regulă, s-o întreb dacă își ia medicamentele și s-o asigur că nu m-a deranjat deloc că m-a sunat. Și chiar așa era. Eram mult mai îngrijorată de gândul că va exista o zi când va înceta să mă sune.

— Încerc să dau de Naomi Cunningham, a zis o voce de bărbat, iar eu am clipit surprinsă.

— Eu sunt. Îmi cer iertare, credeam că e altcineva. Evident, am adăugat și, golindu-mi plămâni de aer, mi-am dat la o parte din ochi șuvițele de păr răsfrate de vânt. Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Gerald Watts, de la Biroul de Servicii pentru Victime. V-am sunat în legătură cu Alan Michael Stahl.

Mintea mi s-a golit. De ce mă contactează acum? Trecuseră mai bine de 20 de ani, dar..

— A fost pus în libertate? am întrebat.

Mi-am amintit de sintagma *eliberare condiționată* din textul sentinței. *Cu posibilitatea eliberării condiționate după 20 de*

ani. Însă 20 de ani păreau o veșnicie pentru un copil. Panica a înflorit în mine ca mușegaiul negru.

— Ia stați puțin! Trebuia să ne contactați, nu-i așa? Trebuia să ni se permită să depunem mărturie sau...

— Domnișoară, Stahl nu a fost pus în libertate, s-a grăbit Gerald Watts să spună, cât se poate de calm. Am o veste mai bună. A murit.

— Ăăă..., am spus, apoi m-am oprit.

Mort. A murit și asta era tot. Se terminase.

— Cum?

— Cancer. Atât vă pot spune, nu am permisiunea să comunic informații medicale private.

— Celelalte știu? Liv... adică Olivia Barnes, și...

— Olivia Barnes și Cassidy Green au fost și ele înștiințate. De dumneavoastră ne-a fost puțin mai greu să dăm. V-ați schimbat numele.

A spus-o de parcă ar fi fost un simplu motiv, fără vreo urmă de judecată în voce, dar tot m-am bălbâit.

— Tot vă puteți da seama cine sunt, că doar nu-mi ascund identitatea, dar asta mai reduce din telefoanele date la întâmplare, chestii de genul ăsta, am zis.

Ani întregi primisem acasă tot felul de lucruri trimise de diverși necunoscuți. Alții se înființau pur și simplu în persoană, sunau la sonerie și cereau s-o cunoască pe fata minune, holbându-se la fața mea.

— Nu vă reproșez nimic, a spus Gerald Watts. Moartea lui o să fie relatată prin diverse locuri. Poate doriți să vă luați câteva zile libere, dacă puteți. Să plecați într-un loc unde să nu vă sâcăie nimeni. Probabil că n-o să dureze mult până să dispară interesul pentru povestea asta.

— E în regulă. Nu durează niciodată mult până ce apare vreo nouă tragedie și le distrage tuturor atenția.

A mormăit aprobator.

— Domnișoară Cunnigham, dacă aveți nevoie să stați de vorbă cu un psiholog, resursele noastre vă stau la dispoziție.

— De ce să am nevoie să stau de vorbă cu un psiholog? am întrebat, scăpându-mi un râs pițigăiat, chinuit. Ar trebui să fiu fericită, nu?

Bărbatul care mă atacase era mort. Exista mai puțin rău în lume.

— Astfel de lucruri pot trezi o mulțime de sentimente complicate și de amintiri dificile, a spus Gerald Watts cu blândețe.

Are o voce de bunic, mi-am zis.

— O să fiu OK, i-am spus, cu toate că vocea mea suna slab, aproape mecanic. Vă mulțumesc că m-ați anunțat!

— Aveți grijă de dumneavoastră! a spus el, o instrucțiune categorică, apoi ne-am luat rămas-bun.

Am încremenit pe trotuar, cu degetele picioarelor depășind bordura, în timp ce greutatea corpului mă făcea să mă balansez în față. Era ceva în legătură cu senzația asta. În urma atacului, labirintul membranos din urechea mea stângă fusese vătămat. Aveam crize de vertij. Ani mai târziu, după ce se atenuaseră, rămâneam așa, cât pe ce să cad, și mă simțeam prinsă din nou în vârtoarea senzației. Dar eram capabilă s-o controlez. Eu hotărâam dacă aveam să cad.

Am închis ochii și am coborât de pe bordură.

Eram deja la al doilea pahar de vin când a ajuns Mitch acasă. Și-a lăsat geanta de umăr să cadă pe podea, cu genul ăla de oftat dramatic care preceda întotdeauna un lung discurs bombastic despre cât de sufocant și de oribil e să faci muncă de birou.

— N-o să-ți vină să crezi ce zi de rahat am avut! m-a informat în timp ce-și scotea pantofii, apoi s-a dus la frigider.

Bridget stă pe capul meu pentru orice nimic, iar Darrel e în concediu medical *din nou*, ceea ce înseamnă că trebuie să fac eu toată treaba. Să-mi bag, nu e decât bere blondă aici! Mai bine beau zeamă de paie, tot aia e.

— E o bere neagră în spate, i-am spus, sorbindu-mi vinul, cu privirea fixată pe un punct de pe perete.

— Slavă Domnului!

Cât descopeream modele imaginare în textura peretelui, Mitch și-a deschis berea și s-a prăbușit pe canapea, lângă mine. Îmi plăcea de Mitch. Exista un motiv pentru care-mi plăcea de el. Aveam să mi-l amintesc cât de repede.

Mi-am trecut degetul pe buza paharului de vin, studiindu-l pe Mitch. Părul îi intra în ochi, mai lung cu exact un centimetru decât ar fi fost acceptabil, și obrazul îi era în permanență acoperit de o barbă țepoasă. Ne cunoscuserăm la deschiderea galeriei fostei mele iubite, la 48 de ore după ce mă părăsise pentru că eram „o gaură neagră din punct de vedere emoțional”, și apoi îmi ceruse să iau totuși parte la eveniment, ca s-o susțin. Mitch șterpelișe o tavă întregă cu brânzeturi fine și ne-am ascuns într-un colț, unde am băut șampanie și am comentat pe larg, cu elocvență prefăcută, despre mese și corpurile de iluminat, ca și cum ar fi fost niște exponate. Fusesse un lucru un pic cam crud și categoric prostesc, dar ne amuzaserăm. *Tipul ăsta e un nemernic*, îmi zisesem.

Așa că, normal, plecasem acasă cu el.

— Cum mai merg afacerile cu nunți? m-a întrebat.

— Bine, i-am răspuns, apoi m-am oprit. Nu, nu merg bine. Mireasa nu a vrut o fotografie cu fața pocită.

— Afurisita naibii! a zis el, detașat. Ți pierzi timpul cu oameni de felul ăsta.

Era cam ceea ce îi spusese și eu miresei. Dar însemna altceva când venea din partea lui.

— Azi a fost o pierdere de vreme, am recunoscut.

Toată treaba părea ceva cât se poate de îndepărtat.

— Ești mai bună de-atât, a zis Mitch, punându-și mâna pe genunchiul meu, cu capul rezemat de spătarul canapelei. Adică ce Dumnezeu! Chiar ai talent! Și îți pierzi timpul cu Aiureala de Nuntă nr. 47.

— Îmi place ce fac, i-am răspuns cu calm.

— E sub nivelul tău.

— Cum zici tu.

Nu aveam chef de discuția asta, nu din nou.

— Toate femeile alea sunt efectiv disperate ca ziua lor cea mare să fie perfectă. Nici nu-mi pot imagina că m-aș căsători. Încerc doar să vizualizez. Tu și cu mine în fața altarului, smochingul și rochia albă înfoiată, totul mi se pare o parodie totală. Nu văd rostul. Tu?

— Nici eu nu văd ce rost ar avea să mă căsătoresc cu tine, i-am replicat, dar el trecuse deja la altceva.

Ne întorceam la lamentările legate de muncă – ceva despre un copiator blocat.

— *Iisuse*, mă omoară jobul ăsta! a exclamat el, oftând când în sfârșit a terminat.

Paharul meu era gol. Am întins mâna să iau sticla de pe măsuta de cafea și am descoperit că și aceasta se golise.

— Ai ras-o singură pe toată? m-a întrebat Mitch, dar amuzamentul lui avea un substrat răutăcios de dezaprobare.

— Azi m-a sunat o veche prietenă, am spus.

— Vești proaste?

Și-a schimbat poziția, înclinându-se înspre mine. Două treimi consolare, o treime curiozitate avidă. Asta e problema cu scriitorii. Nu se pot abține să-ți vâre vârful unghiei pe sub cruste, ca să-ți poată simți forma rănilor.

Cicatricile mele se cățăraseră deja pe pielea a jumătate de duzină de personaje. Uneori el le sublima în metafore – îi dădea unei fete o inimă cu probleme, o oglindă crăpată în care să se privească –, dar, citind acele povestiri, îi simțeam

întotdeauna vârful degetelor trecând peste constelația de țesut noduros de pe stomacul, pieptul, brațele și fața mea. La început primise permisiunea, dar după o vreme era ca și cum povestea i-ar fi aparținut în aceeași măsură în care îmi aparținea mie.

Părțile pe care i le spusese, în orice caz.

— M-a sunat Liv, am zis.

— Trece iar prin una dintre crizele ei? a întrebat atotștiutor Mitch.

M-am zbârlit. Detestam să vorbească despre ea ca și cum ar fi cunoscut-o. Nu se întâlneră niciodată.

— N-am vorbit, de fapt, cu ea, am zis.

Mai aveam nevoie de vin. Sticla nu fusese plină când mă apucasem să beau și nu reușise să mă ametească așa cum trebuie.

Mitch a dat să mă ia de mână. M-am ridicat și m-am dus în bucătărie, unde am scos încă o sticlă de vin roșu și am cotrobăit după tirbușon. Alan Stahl murise. Nu avea să fie niciodată eliberat. Nu avea să vină niciodată după mine.

Promisese că așa va face. După ce a fost condamnat, îi spusese colegului de celulă că o să iasă din închisoare și o să-mi taie gâtul. O parte din mine așteptase mereu ca el să-și facă apariția la ușa mea, gata să ducă la capăt ceea ce lăsase neterminat cu 20 de ani în urmă.

Am așezat lama cuțitului sub marginea foliei și am răsucit. Cuțitul a alunecat, iar vârful lui mi-a înțepat degetul mare. Am înjurat în șoaptă și, de data, asta am băgat tirbușonul direct prin folie, scoțând dopul prin ea. Vinul a gălgăit în pahar, stropindu-i pereții până sus. Când sticla s-a lovit de pahar, cât pe ce să-l verse, Mitch mi l-a luat, mi-a prins mâna și a întors-o cu palma în sus.

— Naomi, sângezezi! a zis.

M-am uitat fix la rană. Tăietura din deget era mai adâncă

decât crezusem și totul – sticla, paharul, tirbușonul, blatul – era pătat cu sânge. Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui și mi-am băgat degetul în gură. Gustul de cupru al sângelui mi s-a răspândit pe limbă și imediat m-am trezit din nou în pădure, unde mirosul de humă era încărcat cu izul metalic al sângelui meu, iar păsările din copaci fluturau din aripi și cântau fără să le pese de fetița care murea pe pământ.

Când mi-am amintit, m-am văzut de sus, târându-mă pe solul pădurii, apoi urcându-mă pe acel buștean. Nu mi-am amintit durerea. Minte nu e construită să se agațe de o asemenea senzație de agonie.

— Haide, Naomi, uită-te la mine! Uită-te la fața mea! a zis Mitch, atingându-mă delicat sub bărbie, ca și cum s-ar fi temut că aveam să mă învinețesc.

Mi-a fost greu să-l privesc în ochi.

— Așa, mult mai bine. Ce se petrece? Dacă nu ai vorbit cu Liv...

— Știu de ce m-a sunat, am spus.

Am înghițit în sec. Mi-a aparținut până când am rostit-o cu voce tare. Apoi a devenit și a lui Mitch, și a tuturor oamenilor cărora le-a spus, și a oamenilor cărora le-au spus aceștia. Dar, bineînțeles, povestea aparținea deja multor altora – lui Cassidy și lui Liv, lui Cody Benham și oricărui jurnalist care a aflat primul despre ea. Și fără îndoială că în presa de mâine avea să apară un articol în josul paginii, cu titlul „UCIGAȘUL DE PE RÂUL QUINAULT” MOARE ÎN ÎNCHISOARE.

— Naomi, iar o iei pe arătură, a zis Mitch.

De asta îmi plăcea de el. Acum mi-am amintit.

— Alan Stahl a murit, am zis. De cancer. A murit în închisoare. S-a dus.

Dacă aș reuși doar s-o spun în felul corect, ar căpăta sens. Totul s-ar așeza la locul potrivit și aș ști cum ar trebui să mă simt.

— Doamne sfinte! E o veste grozavă! a zis Mitch și m-a apucat de umeri, cu un zâmbet larg. Naomi, asta e *bine*. Vreau să zic, ar fi fost preferabil să fie torturat zilnic pentru încă 20 de ani, dar moartea e a doua cea mai bună posibilitate. Ar trebui să sărbătorești.

— Știu. Numai că e complicat, am zis, strecurându-mă pe lângă el.

Am luat un prosop de bucătărie și mi l-am apăsat pe deget. Sângerarea nu era prea serioasă. Avea să se oprească repede.

— Probabil că asta aduce la suprafață trauma, a zis el și a dat din cap ca un om care pricepe cum stau lucrurile.

Și asta era motivul pentru care nu-l plăceam.

— Ai putea să nu mai vorbești ca și cum ai ști mai bine decât mine prin ce trec? i-am trântit și m-am îndreptat agasată către dulapul din hol, cotrobăind prin el cu o singură mână după un pansament.

— Nu ai procesat niciodată cu adevărat prin ce ai trecut. Eviți asta adâncindu-te în muncă. Trebuie să înfrunți direct trauma. Asta e o ocazie perfectă. Transform-o în catalizatorul de care ai nevoie ca să ataci pe bune problema. Ai putea face o serie de autoportrete sau...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Mitch, ai de gând s-o lași baltă? am răbufnit.

Am găsit cutia de plasturi și am ținut-o sub braț până când am reușit să scot unul. Mitch a vrut să mă ajute, dar m-am răsucit, blocându-l cu corpul meu.

— Nu vreau să-mi transform trauma în artă. Nu vreau ca tu să-mi transformi trauma în artă.

— Preferi să produci pe bandă imagini identice ale unor oameni zâmbitori identici și să nu crezi niciodată ceva cu adevărat important? m-a întrebat el.

Am trântit ușa dulapului.

— Da. Dacă astea sunt cele două opțiuni pe care le am, o să

aleg oamenii zâmbitori. Care nu sunt identici, cum nu sunt nici fotografiile. Sunt *fericiți*, așa că îți imaginezi că îmi sunt inferiori. Dar știi ceva? Înseamnă mult mai mult pentru mult mai mulți oameni decât un articol într-o revistă obscură, care nu te plătește și nici măcar nu-ți trimite vreodată exemplarele la care ai dreptul în calitate de colaborator.

Replica mi-a ieșit de pe buze mai dur decât intenționasem, dar nu am bătut în retragere. Nu puteam. Alergam orbește prin pădure, iar prădătorul era în spatele meu. Nu puteam merge decât înainte.

— Nu mi-am dat seama că ai o părere atât de proastă despre munca mea, a spus Mitch cu asprime.

— Deși știam foarte bine ce părere proastă ai tu despre a mea, am mormăit drept răspuns.

Apoi mi-am apăsat fruntea cu podul palmei.

— Îmi pare rău. Putem să ne prefacem că nu am spus asta?

— Ești foarte stresată.

Traducere: va găsi un moment să aducă vorba despre asta când putea fi el victima neîndoielnică. Dar l-am lăsat să mă ia în brațe și să-mi lipească fruntea de pieptul lui. Mi-am ținut mâna îndoită într-o poziție incomodă, cu degetul mare zvâcnindu-mi de durere, în timp ce el șoptea cuvinte liniștitoare și îmi mângâia părul.

— Vino, hai să bem! Asta o să ne rezolve toate problemele.

Am râs puțin, capitulând. O să beau un pahar și nu o să ne certăm, iar Stahl tot mort va fi și trecutul o să rămână trecut și nimeni nu va trebui să afle vreodată adevărul.

Și atunci le-am auzit - vibrațiile slabe ale telefonului. Îmi suna în geantă. M-am strecurat abil pe lângă Mitch în holul îngust și am ajuns la telefon chiar înainte să se oprească din sunat. Liv - de data asta chiar era Liv.

— Bună! am zis imediat ce am răspuns, cu Mitch în spatele meu.

— Naomi! Te-am sunat toată ziua, a zis Liv agitată.

LIBRIS | We know books

Mi-o puteam imagina foarte bine, ghemuită în colțul canapelei, înfășurându-și pe deget părul negru, lung.

— Ai auzit?

— Despre Stahl? Mda. Am auzit.

— Nu-mi vine să cred că a murit!

Vocea ei părea să răsună de foarte departe.

— Știu. Liv, stai puțin!

Mitch stătea prea relaxat în mijlocul camerei. Am ridicat un deget în semn de *doar un minut*, apoi m-am strecurat înapoi pe hol și de acolo în baie, închizând ușa.

— Ești OK? am întrebat-o cu voce joasă, odată ușa închisă.

Dacă eu eram atât de dată peste cap, nici nu-mi puteam imagina cum făcea Liv față veștii.

— Ai vorbit cu Cassidy?

— Puțin. Mi-a trimis un mesaj. Nu am... Voiam să vorbesc cu tine înainte, a spus Liv prudentă.

— Despre Stahl? am întrebat-o.

— Nu. Nu tocmai, a zis, apoi a tras adânc aer în piept. Am făcut ceva, a adăugat.

— Liv, mă sperii! Cum adică ai făcut ceva? Ce-ai făcut?

Cuvintele ei m-au lovit din plin, tăioase și neîndurătoare.

— Am găsit-o pe Persefona.

Nu mai deschiseseam cutia de ani buni. Trecând prin câteva mutări, diverși iubiți și iubite și trei terapeuți, cutia rămăsese în fundul unui dulap, strângând pete și zgârieturi.

Colțul capacului se crăpase, iar degetele mi s-au acoperit de praf când am deschis-o. Interiorul cutiei era ocupat în mare parte de pătura pe care cei de la școală mi-o trimiseseră la spital - o bucată de stofă pătrată primită din partea tuturor colegilor și profesorilor, semnată cu urări de însănătoșire grabnică. Mirosea ușor a dezinfectant și avea pe o margine o dără de sânge uscat, de un maroniu spălăcit.

Îmi pare rău că ai fost *ucisă*, scrisese Kayla Wilkerson. *Aproape* era adăugat printr-un mic semn de inserare.

Erau și felicitări. Unele de la aceiași colegi de clasă, altele de la localnici, cele mai multe de la străini. Ar fi umplut mult mai multe cutii, nu doar pe asta, dar după ani întregi în care mă agățasem de toate dintr-un sentiment de vinovăție, luașem câteva pe care să le păstrez, iar pe restul le băgasem în mai mulți saci de gunoi, ținându-mi respirația în tot acest timp.

Sub felicitări se afla dosarul. L-am răsfoit, fără să citesc de fapt vreun articol. Le știam pe dinafară. Erau și fotografii, cu mine în spital și după aceea. Unele erau instantanee, altele, profesionale, și nu m-am recunoscut în niciuna dintre ele, cu toate că știam că eu sunt.